

Ἐφυγε...

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ὄχι πειὰ ὡς δεκανεὺς ποῦ εἶμαι, μὰ οὔτε ὡς στρατιώτης δὲν σηκώθηκα νὰ διώξω τοὺς ἀλευροφάγους.

Ὁ Ἄλῆς μὲ κουνούσε, μοῦ ἐφώναζε. Μὰ ἐγὼ δὲν ἀνοίγα τὰ μάτια.

Τὴν ἐπομένην ἔμαθα πῶς ὁ λοχαγὸς εἶχε ἔλθει στὸ σπίτι γιὰ νὰ συλλάβῃ μερικoὺς στρατιῶτες ἀπ' τὸν λόχο του, ποῦ τὸ ἴσασαν ἀπ' τὸ κατάλυμα καὶ γύριζαν γι' ἀλεῦρι.

Εἶχε φρυάξει γιὰ τὴ διαγωγὴ τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ καὶ ζητοῦσε ταχίστην τιμωρίαν καὶ αὐστηροτάτην.

— Αἱματηράν, ἐφώναζε, αἱματηράν!

— Ἐμάθατε τὸ ὄνομά του; ἐρώτησε ὁ Διοικητής.

— Καὶ μήπως μοῦ τὸ εἶπε;

— Τότε δὲν ἔχετε, παρὰ νὰ κυττάξετε ὅλους τοὺς ἀνθυπολοχαγοὺς τοῦ συντάγματός μας.

Τοὺς κύτταξε, μὰ πουθενὰ δὲν βρῆκε τὸν θρασὺ ἥρωα τῆς νυκτερινῆς σκηνῆς. Ὅλιγο ἔλειψε νὰ σκάσῃ. Καὶ τώρα ἀκόμη ἅμα

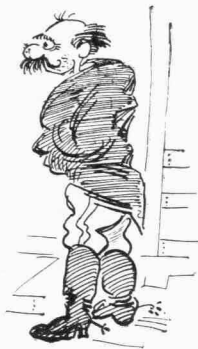
βλέπῃ ἀνθυπολοχαγὸ, τὸν πλησιάζει καὶ τὸν κυττάζει μήπως κι' εὖρη τὸν ἀσεβῆ...

Μ' ἀκόμα δὲν τὸν βρῆκε.

Τὸ λάθος του εἶναι, ὅτι περιορίσθη νὰ κυττάξῃ μόνο τοὺς ἀνθυπολοχαγοὺς καὶ δὲν κύτταζε καὶ τοὺς... δεκανεῖς!

(Ἰούνιος, 1913)

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

«... τὸν πέρασα γιὰ ἔθνοφρουρό...»

Ενδιαφέρουσα συνεδρίασις
τοῦ «Συλλόγου τῶν Εἰρηνοφίλων»